

SEJM

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

IV kadencja

Prezes Rady Ministrów

RM 10-171-03

Druk nr 2112

Warszawa, 16 października 2003 r.

Pan

Marek Borowski

Marszałek Sejmu

Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- o ratyfikacji Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Federalną Niemiec o uzupełnieniu i ułatwieniu stosowania Europejskiej Konwencji o ekstradycji z dnia 13 grudnia 1957 r.

W załączeniu przedstawiam także opinie dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Ponadto uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych zostali upoważnieni Minister Spraw Zagranicznych oraz Minister Sprawiedliwości.

Z wyrazami szacunku

/-/ Leszek Miller

W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej

PREZYDENT

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

podaje do powszechnej wiadomości

W dniu 17 lipca 2003 r. w Berlinie została sporządzona Umowa między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Federalną Niemiec o uzupełnieniu i ułatwieniu stosowania Europejskiej Konwencji o ekstradycji z dnia 13 grudnia 1957 r.

Po zapoznaniu się z powyższą Umową w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej oświadczam, że:

- została ona uznana za słuszną zarówno w całości, jak i każde z postanowień w niej zawartych,
- jest ona przyjęta, ratyfikowana i potwierdzona,
- będzie niezmiennie zachowywana.

Na dowód czego wydany został Akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Rzeczypospolitej Polskiej.

Dano w Warszawie, dnia

PREZYDENT
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Aleksander Kwaśniewski

PREZES RADY MINISTRÓW

Leszek Miller

U S T A W A**z dnia.....****o ratyfikacji Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Federalną Niemiec o uzupełnieniu i ułatwieniu stosowania Europejskiej Konwencji o ekstradycji z dnia 13 grudnia 1957 r.**

Art. 1. Wyraża się zgodę na dokonanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej ratyfikacji Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Federalną Niemiec o uzupełnieniu i ułatwieniu stosowania Europejskiej Konwencji o ekstradycji z dnia 13 grudnia 1957 r., sporządzonej w Berlinie dnia 17 lipca 2003 r.

Art. 2. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

U Z A S A D N I E N I E

1. W dniu 13 września 1993 r. weszły w życie w stosunku do Polski: Europejska Konwencja o ekstradycji, sporządzona w Paryżu dnia 13 grudnia 1957 roku, Protokół Dodatkowy, sporządzony w Strasburgu dnia 15 października 1975 roku i Drugi Protokół Dodatkowy, sporządzony w Strasburgu dnia 17 marca 1978 roku.

Stroną Konwencji oraz Drugiego Protokołu Dodatkowego jest również Republika Federalna Niemiec.

Zgodnie z art. 28 ust. 2 Konwencji, Państwa-Strony mogą zawierać między sobą porozumienia w celu uzupełnienia postanowień Konwencji lub ułatwienia stosowania jej zasad. Możliwość, jaką stwarza wymieniony przepis jest przez państwa europejskie szeroko wykorzystywana w praktyce traktatowej.

Umowa między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Federalną Niemiec o uzupełnieniu i ułatwieniu stosowania Europejskiej Konwencji o ekstradycji została sporządzona w oparciu o upoważnienie zawarte w art. 28 ust. 2.

2. Umowa polsko-niemiecka wprowadza następujące uzupełnienia i ułatwienia w stosowaniu Europejskiej Konwencji:

- rozszerza podstawy wydania (w porównaniu z art. 2 ust. 1 Konwencji) na czyny, za które nastąpiło skazanie na karę pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej trzech miesięcy (Artykuł 1),
- ustanawia wyjątek od zasady jurysdykcji związanej z miejscem popełnienia przestępstwa przez możliwość wydania osoby za przestępstwo, które według ustawodawstwa strony wezwanej, należy do jurysdykcji jej sądów, jeżeli uzna, że przeprowadzenie postępowania karnego przez stronę wzywającą jest pożądane w celu ustalenia prawdy, wymierzeniu kary, wykonania kary lub resocjalizacji sprawcy (Artykuł 2),
- wyłącza możliwości odmowy wydania w sytuacji, kiedy na terytorium Strony wezwanej nie wszczęto postępowania karnego tylko z powodu braku jurysdykcji lub jeżeli z tego powodu umorzono już wszczęte postępowanie (Artykuł 3),
- określa prawo właściwe do oceny przedawnienia karalności lub wykonania kary (Artykuł 4),
- rozszerza możliwości wydania także przy braku wniosku o ściganie lub zezwolenia na ściganie, które stosownie do prawa Strony wezwanej byłoby wymagane do wszczęcia lub prowadzenia postępowania karnego (Artykuł 5),
- upraszcza tryb przekazywania pism i wniosków przez wprowadzenie bezpośredniego trybu porozumiewania się między ministerstwami sprawiedliwości obu państw (Artykuł 6 ust. 1), co nie wyłącza jednak możliwości korzystania z drogi dyplomatycznej, a także bezpośredniego trybu porozumiewania się właściwych organów obydwu Stron przy przekazywaniu informacji dodatkowych (Artykuł 6 ust. 3),
- precyzuje wyjątki od obowiązywania zasady ograniczenia ścigania przez przyjęcie, że zwolnienie warunkowe osoby wydanej jest równoznaczne z ostatecznym zwolnieniem w rozumieniu art. 14 ust. 1 lit. „b” Konwencji (Artykuł 7 ust. 1), a także określenie warunków wyrażenia przez osobę podlegającą wydaniu zgody na nieograniczone ściganie lub wykonanie kary (Artykuł 7 ust. 4 i 5),
- ustanawia nowe formy współpracy w zakresie wzajemnego zawiadamiania się o osobach poszukiwanych w celu ekstradycji przez obowiązek informowania się Stron o

pobycie takich osób na swym terytorium oraz w zakresie tymczasowego aresztowania w celu ekstradycji przez wprowadzenie możliwości przekazania telefaxem wniosku o wydanie wraz z załącznikami, a następnie oryginalnych dokumentów (Artykuł 9 ust. 2 i 3),

- precyzuje zasady podejmowania decyzji o dalszej ekstradycji w razie zbiegu wniosków o wydanie przez obowiązek podjęcia również decyzji o dopuszczalności dalszego wydania oraz konieczność zawiadomienia o tej decyzji wszystkich zainteresowanych państw (Artykuł 10),
 - określa zasady dotyczące czasowego wydania osoby oraz zasady postępowania z nią na terytorium Strony wzywającej przez ustanowienie obowiązku umieszczenia w areszcie na terytorium Strony wzywającej osoby tymczasowo wydanej oraz obowiązku odesłania jej z powrotem po przeprowadzeniu czynności procesowych zawartych we wniosku (Artykuł 11),
 - rozwija zasady regulujące przekazywanie przedmiotów pochodzących z przestępstwa mogących służyć między innymi jako dowody w postępowaniu karnym, w tym zasady w zakresie zrzekania się ich przekazania przez Stronę wezwaną. Zasadą jest przekazywanie tych przedmiotów bez wniosku, jednocześnie z osobą wydaną (Artykuł 12),
 - określa zasady tranzytu osoby wydanej przez terytorium jednej ze Stron (Artykuł 13),
 - wprowadza zasady przesyłania wniosku o wydanie i tranzyt oraz załączników wraz z uwierzytelnionym tłumaczeniem na język Strony wezwanej (Artykuł 14),
 - wprowadza przepisy dotyczące ochrony danych osobowych, w tym określa definicję danych osobowych (Artykuł 15), określa cele, do realizacji których jedna z Umawiających się Stron może korzystać z danych osobowych przekazanych przez drugą Stronę (Artykuł 16) oraz określa dodatkowe (poza wynikającymi z przepisów prawa wewnętrznego każdej ze Stron) warunki dotyczące przekazywania i korzystania z danych (Artykuł 17),
 - określa zasady przekazywania informacji objętych obowiązkiem zachowania tajemnicy (Artykuł 18),
3. Celowość zawarcia Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Federalną Niemiec wynika z faktu, że Europejska Konwencja o ekstradycji, z uwagi na dążenie do ratyfikacji jej przez możliwie największą liczbę państw, zawarła w swych postanowieniach tylko ogólne zasady współpracy międzynarodowej w zakresie wydawania sprawców

przestępstw. Ponadto wiele państw, w tym RFN, wniosło szereg oświadczeń i zastrzeżeń do tej Konwencji.

Omawiana Umowa zapewnia prokuratorom i sądom bardziej skuteczne metody i formy współpracy w zwalczaniu przestępczości i jednocześnie uzupełnia oraz ułatwia stosowanie zasad zawartych w Konwencji. Jest to o tyle istotne, że istnieje znaczny ruch osobowy między Polską a Niemcami. Dlatego też liczba wniosków ekstradycyjnych w stosunkach z RFN, w porównaniu z innymi państwami, jest największa.

Umowa polsko-niemiecka w pełni realizuje postulat kompleksowej i spójnej materialno-proceduralnej regulacji prawnej. Zawiera przepisy samowykonalne i będzie mogła być stosowana bezpośrednio, mając pierwszeństwo przed ustawą – Kodeks postępowania karnego. Dlatego też nie będzie zachodzić konieczność zmiany prawa wewnętrznego (art. 91 ust. 1 i 2 Konstytucji).

Wejście w życie Umowy nie spowoduje zwiększenia wydatków państwa w stosunku do ponoszonych obecnie. Umowa nie zawiera co do zasady przepisów dotyczących obowiązku ponoszenia kosztów wydania. W tym zakresie w pełni obowiązuje regulacja określona w art. 24 Konwencji. Jedynie w art. 11 ust. 2 pkt 5 Umowa stanowi o obowiązku ponoszenia przez państwo wezwane kosztów wydania tymczasowego. Jednak z uwagi na to, że tego typu wnioski składane są w praktyce wyjątkowo należy uznać ewentualne obciążenie kosztami takiego wydania za znikome.

W związku z pracami nad przedmiotową Umową istnieje konieczność ponownego podjęcia przez Radę Ministrów uchwały wyrażającej zgodę na podpisanie Umowy. Rada Ministrów wydała już bowiem w dniu 22 czerwca 2001 r. uchwałę nr 75/2001 wyrażającą zgodę na podpisanie przedmiotowej Umowy. Konieczność podjęcia przez Radę Ministrów nowej uchwały w tej samej sprawie spowodowana została dodatkowymi uwagami zgłoszonymi przez stronę niemiecką, już po wydaniu tej uchwały, co skutkowało koniecznością przeprowadzenia dodatkowej rundy negocjacji.

Ratyfikacja Umowy nastąpi w trybie art. 89 ust. 1 pkt 2 i 5 Konstytucji z uwagi na to, że dotyczy wolności, praw i obowiązków obywatelskich określonych w Konstytucji (m.in. art. 31, art. 36, art. 41, art. 42, art. 45, art. 46, art. 51, art. 52, art. 55) oraz spraw uregulowanych w ustawie – Kodeks postępowania karnego.

Umowa

**między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Federalną Niemiec
o uzupełnieniu i ułatwieniu stosowania
Europejskiej Konwencji o ekstradycji z dnia 13 grudnia 1957 roku**

Rzeczpospolita Polska i Republika Federalna Niemiec,

zwane dalej „Umawiającymi się Stronami”,

pragnąc uzupełnić w stosunkach między dwoma Umawiającymi się Stronami Europejską Konwencję o ekstradycji z dnia 13 grudnia 1957 roku, w brzmieniu określonym przez Drugi Protokół Dodatkowy z dnia 17 marca 1978 roku, zwaną dalej Konwencją, oraz ułatwić stosowanie zawartych w niej zasad,

uzgodniły, co następuje:

Artykuł 1

(do artykułu 2 Konwencji)

Zezwala się także na wydanie, jeżeli wymiar kary pozbawienia wolności, zastępczej kary pozbawienia wolności, środka zabezpieczającego, jakie mają być jeszcze wykonane, a w wypadku kilku kar pozbawienia wolności, zastępczych kar pozbawienia wolności lub środków zabezpieczających, jakie mają być jeszcze wykonane, jeżeli ich suma, wynosi co najmniej trzy miesiące.

Artykuł 2

(do artykułów 7 i 8 Konwencji)

1. Wezwana Umawiająca się Strona zezwoli na wydanie osoby za przestępstwo, które według jej ustawodawstwa należy do jurysdykcji jej sądów, jeżeli przeprowadzenie ścigania karnego na terytorium wzywającej Umawiającej się Strony jest pożądane w celu ustalenia prawdy, wymierzenia kary, wykonania kary lub resocjalizacji sprawcy.

2. Ustęp 1 stosuje się odpowiednio do rozpatrywania wniosku o ponowne wydanie państwu trzeciemu (artykuł 15 Konwencji).

Artykuł 3

(do artykułu 9 Konwencji)

Nie odmawia się wydania osoby, jeżeli na terytorium wezwanej Umawiającej się Strony nie wszczęto przeciwko tej osobie postępowania

karnego tylko z powodu braku jurysdykcji lub jeżeli z tego powodu umorzono już wszczęte postępowanie karne.

Artykuł 4

(do artykułu 10 Konwencji)

Dla oceny przedawnienia właściwe jest wyłącznie prawo wzywającej Umawiającej się Strony.

Artykuł 5

Zobowiązanie do wydania nie zostaje naruszone wskutek braku wniosku o ściganie lub innego oświadczenia, które stosownie tylko do prawa wezwanej Umawiającej się Strony byłoby wymagane do wszczęcia lub prowadzenia postępowania karnego.

Artykuł 6

(do artykułów 12 i 13 Konwencji)

1. Wnioski o wydanie są przesyłane pomiędzy Ministerstwem Sprawiedliwości Rzeczypospolitej Polskiej z jednej strony a Federalnym Ministerstwem Sprawiedliwości Republiki Federalnej Niemiec lub ministerstwami sprawiedliwości krajów związkowych z drugiej strony; nie wyłącza to korzystania z drogi dyplomatycznej. Także dalsza wymiana pism pomiędzy Umawiającymi się Stronami odbywa się w tym trybie, o ile Konwencja lub niniejsza Umowa nie stanowi inaczej.

2. W wypadkach odroczenia wykonania kary, przerwy wykonania kary, warunkowego zawieszenia wykonania kary albo warunkowego

zwolnienia z odbycia reszty kary lub środka zabezpieczającego do wniosku o wydanie należy dołączyć także dokumenty stwierdzające, że kara lub środek podlega wykonaniu.

3. Przesyłanie wniosków o dostarczenie niezbędnych dodatkowych informacji, o których mowa w artykule 13 Konwencji, jak również przesyłanie tych informacji może odbywać się bezpośrednio pomiędzy właściwymi organami obu Umawiających się Stron.

Artykuł 7

(do artykułu 14 Konwencji)

1. Zwolnienie warunkowe osoby wydanej bez zarządzenia ograniczającego swobodę jej poruszania się, oznacza jej ostateczne zwolnienie w rozumieniu artykułu 14 ustęp 1 litera „b” Konwencji.

2. Jeżeli na podstawie artykułu 14 ustęp 1 litera „a” Konwencji wnosi się o wyrażenie zgody na ściganie, to dołączanie dokumentów wymienionych w artykule 12 ustęp 2 litera „a” Konwencji nie jest konieczne.

3. Po złożeniu wniosku o wyrażenie zgody, do którego załącza się dokumenty wymienione w artykule 12 ustęp 2 litera „a” do „c” Konwencji osoba wydana może być, nie bacząc na ograniczenia artykułu 14 Konwencji, przetrzymywana w areszcie na terytorium wzywającej Umawiającej się Strony do chwili otrzymania decyzji rozstrzygającej ten wniosek.

4. Wezwana Umawiająca się Strona zrzeka się przestrzegania ograniczeń ustalonych w artykule 14 ustępy 1 i 3 Konwencji, jeżeli w postępowaniu o wydanie osoba ścigana oświadczy dobrowolnie do protokołu przed sędzią lub prokuratorem, po pouczeniu o skutkach

prawnych tego oświadczenia, z pełną świadomością tych skutków, swą zgodę na nieograniczone ściganie karne lub wykonanie kary. Zgoda taka nie może zostać odwołana. Oryginał oświadczenia osoby ściganej, o którym mowa w zdaniu 1, lub jego uwierzytelniony odpis przekazuje się wzywającej Umawiającej się Stronie.

5. Po wydaniu osoby ściganej, zgoda na podstawie ustępu 4 zdanie 1 może być oświadczona jedynie do protokołu przed sędzią wzywającej Umawiającej się Strony. Oryginał protokołu lub jego uwierzytelniony odpis przekazuje się wezwanej Umawiającej się Stronie. Złożenie wniosku, o którym mowa w artykule 14 ustęp 1 litera „a” Konwencji, nie jest w tym wypadku konieczne.

Artykuł 8

(do artykułu 15 Konwencji)

1. Jeżeli wezwana Umawiająca się Strona nie wyraża zgody na ponowne wydanie, o którym mowa w artykule 15 Konwencji, to wzywająca Umawiająca się Strona nie może również dokonać wydalenia osoby do innego państwa - strony Konwencji lub państwa trzeciego, które wystąpiło z wnioskiem o ponowne wydanie.

2. Do wniosku o wyrażenie zgody na ponowne wydanie innej Umawiającej się Stronie Konwencji lub państwu trzeciemu należy dołączyć dokumenty wymienione w artykule 12 ustęp 2 Konwencji, które przekazane zostały Stronie występującej o wyrażenie zgody. Zgoda zostanie udzielona, jeżeli za przestępstwo będące podstawą wniosku o wydanie dopuszczalne byłoby wydanie przez Stronę do której wystąpiono o wyrażenie zgody - innej Umawiającej się Stronie Konwencji lub państwu trzeciemu.

Artykuł 9

(do artykułu 16 Konwencji)

1. Wnioski o tymczasowe aresztowanie mogą być przesyłane przez sądy, prokuratury i organy wymienione w artykule 6 ustęp 1 niniejszej Umowy do właściwych organów drugiej Umawiającej się Strony. Określenie przestępstwa wymagane zgodnie z artykułem 16 ustęp 2 zdanie 2 Konwencji powinno nastąpić poprzez krótki opis stanu faktycznego.

2. Jeżeli właściwe organy jednej Umawiającej się Strony dowiedzą się o przebywaniu na terytorium tej Strony osoby, której wydania może zażądać druga Umawiająca się Strona, to wystąpią niezwłocznie do tej Strony w trybie określonym w artykule 16 ustęp 3 Konwencji z zapytaniem, czy Strona ta wystąpi o wydanie tej osoby. Jeżeli osoba ta znajduje się w areszcie tymczasowym, zawiadamia się o tym niezwłocznie drugą Stronę z podaniem czasu aresztowania i miejsca osadzenia.

3. Terminy określone w artykule 16 ustęp 4 Konwencji są zachowane, jeżeli wniosek o wydanie i załączone dokumenty wraz z ich uwierzytelnionym tłumaczeniem wpłynęły przed ich upływem do jednego z organów wezwanej Umawiającej się Strony wymienionych w artykule 6 ustęp 1 niniejszej Umowy. Termin określony w artykule 16 ustęp 4 Konwencji jest zachowany także wówczas, jeżeli przed jego upływem wezwana Umawiająca się Strona otrzyma telefaxem wniosek o wydanie wraz z załącznikami, a następnie niezwłocznie zostaną nadesłane oryginały dokumentów.

Artykuł 10

(do artykułu 17 Konwencji)

Wydając decyzję na podstawie artykułu 17 Konwencji, wezwana Umawiająca się Strona podejmuje także decyzję co do zgody na ponowne wydanie; o decyzji tej zawiadamia wszystkie państwa, które wniosły o wydanie.

Artykuł 11

(do artykułu 19 Konwencji)

1. Artykuł 19 ustęp 1 Konwencji stosuje się także do wykonania środka zabezpieczającego.

2. Na podstawie artykułu 19 ustęp 2 Konwencji osoba zostaje przekazana wzywającej Umawiającej się Stronie, o ile jej obecność na terytorium wezwanej Umawiającej się Strony nie jest konieczna do przeprowadzenia określonych czynności procesowych w toczącym się tam postępowaniu karnym. Ponadto obowiązują następujące postanowienia:

- 1) we wniosku określa się rodzaj czynności procesowych, dla których przeprowadzenia ma być przekazana osoba,
- 2) w czasie pobytu na terytorium wzywającej Umawiającej się Strony osoba przekazana będzie przebywać w areszcie,
- 3) po przeprowadzeniu czynności procesowych na terytorium wzywającej Umawiającej się Strony lub na żądanie wezwanej Umawiającej się Strony osoba przekazana, bez względu na jej obywatelstwo, zostanie odesłana z powrotem,

- 4) okres pobytu w areszcie na terytorium wzywającej Umawiającej się Strony będzie zaliczony osobie na poczet kary na terytorium wezwanej Umawiającej się Strony,
- 5) koszty wydania tymczasowego powstałe na terytorium wezwanej Umawiającej się Strony nie podlegają zwrotowi.

Artykuł 12

(do artykułu 20 Konwencji)

1. W razie wyrażenia zgody na wydanie osoby, mogą zostać przekazane bez odrębnego wniosku i to w miarę możliwości razem z osobą wydaną, także przedmioty wymienione w artykule 20 Konwencji lub przedmioty uzyskane w zamian tych przedmiotów. Zdanie 1 obowiązuje również w wypadku, gdy wydanie osoby, na które wyrażono zgodę, nie może nastąpić z przyczyn faktycznych.

2. Wezwana Umawiająca się Strona zawiadamia wzywającą Umawiającą się Stronę o tym, które z przedmiotów wymienionych w artykule 20 Konwencji zostały zabezpieczone i czy osoba, o której wydanie się wnosi, zgadza się na ich bezpośredni zwrot pokrzywdzonemu. Wzywająca Umawiająca się Strona zawiadamia możliwie jak najszybciej wezwaną Umawiającą się Stronę o tym, czy zrzeka się przekazania przedmiotów pod warunkiem, że zostaną one wydane pokrzywdzonemu lub jego pełnomocnikowi.

3. Jeżeli wezwana Umawiająca się Strona zrzekła się zwrotu wydawanych przedmiotów, to przy ich wydawaniu nie będzie korzystała z prawa zatrzymania lub zajęcia tych przedmiotów stosownie do przepisów prawa celnego lub podatkowego, chyba że samego

pokrzywdzonego w wyniku przestępstwa właściciela tych przedmiotów obciążają takie opłaty.

Artykuł 13

(do artykułu 21 Konwencji)

1. Podczas tranzytu wezwana Umawiająca się Strona przetrzymuje w areszcie osobę jej przekazaną.

2. Podczas tranzytu żadna z Umawiających się Stron nie będzie zarządzać działań dotyczących ścigania karnego ani wykonania wyroku wobec osoby wydawanej przez drugą Umawiającą się Stronę do państwa trzeciego, z powodu czynów popełnionych przed tranzytem, bez zgody Umawiającej się Strony dokonującej wydania.

3. Jeżeli osoba wydawana przez państwo trzecie - jednej z Umawiających się Stron ma być przewieziona drogą lotniczą przez terytorium drugiej Umawiającej się Strony, bez międzylądowania na terytorium tej Umawiającej się Strony, wówczas zawiadomienia Umawiającej się Strony, przez której terytorium ma się odbyć przelot, nie jest konieczne, jeżeli osoba ta nie posiada obywatelstwa tej Strony, a przestępstwo, z powodu którego dokonuje się wydania, nie jest przestępstwem politycznym ani przestępstwem wojskowym w rozumieniu artykułów 3 i 4 Konwencji.

4. W sprawach tranzytu i przewozu drogą lotniczą wymiana pism odbywa się pomiędzy Ministerstwem Sprawiedliwości Rzeczypospolitej Polskiej i Federalnym Ministerstwem Sprawiedliwości Republiki Federalnej Niemiec.

Artykuł 14

(do artykułu 23 Konwencji)

Do wniosków o wydanie i tranzyt oraz załączanych do nich dokumentów dołącza się uwierzytelnione tłumaczenie na język wezwanej Umawiającej się Strony.

Artykuł 15

Ochrona danych osobowych

Definicja

Dane osobowe, zwane dalej danymi, oznaczają każdą informację o określonej lub możliwej do określenia osobie fizycznej.

Artykuł 16

Ochrona danych osobowych

Określenie celu korzystania z danych

1. Korzystanie z danych przekazanych na podstawie Konwencji lub niniejszej Umowy jest dopuszczalne jedynie w celu określonym w Konwencji lub Umowie, dla którego dane te są przekazywane, i na warunkach określonych w konkretnym wypadku przez organ przekazujący te dane. Ponadto korzystanie z tych danych jest dopuszczalne:

- 1) w celu, w jakim te dane mogłyby być również przekazane na podstawie Konwencji lub niniejszej Umowy,
- 2) w celu ścigania przestępstw,

- 3) w celu zapobiegania poważnym przestępstwom,
- 4) w postępowaniu sądowym i postępowaniu administracyjnym, które jest związane z celami wymienionymi w zdaniu 1 i zdaniu 2 punkt 1, 2 i 3 oraz
- 5) w celu ochrony przed poważnymi zagrożeniami bezpieczeństwa publicznego.

2. Korzystanie z danych do celów innych jest dopuszczalne tylko po uprzednim wyrażeniu zgody tej Umawiającej się Strony, która przekazała te dane.

Artykuł 17

Ochrona danych osobowych

Postanowienia dodatkowe

Oprócz przepisów prawnych obowiązujących każdą z Umawiających się Stron, obowiązują dodatkowo następujące postanowienia:

- 1) na wniosek organ przyjmujący informuje organ przekazujący o sposobie wykorzystania przekazanych danych oraz o uzyskanych w ten sposób wynikach,
- 2) organ przekazujący jest zobowiązany do zwracania uwagi na prawdziwość przekazywanych danych oraz na potrzebę i współmierność ich przekazania do zamierzonego celu. Należy przy tym przestrzegać zakazów przekazywania danych obowiązujących w prawie wewnętrznym danej Umawiającej się Strony. Jeżeli okaże się, że przekazano dane błędne lub takie, których nie wolno było

przekazywać, należy o tym niezwłocznie powiadomić organ przyjmujący. Organ ten jest zobowiązany poprawić lub zniszczyć te dane,

- 3) osobę zainteresowaną należy poinformować na jej wniosek o zgromadzonych o niej danych, o przewidywanym celu ich wykorzystania oraz o celu gromadzenia danych. Nie ma obowiązku udzielania informacji, jeżeli z porównania interesów wynika, że interes publiczny przemawiający za nieinformowaniem przeważa nad interesem osoby, której informacje dotyczą. Poza tym uprawnienie zainteresowanego do uzyskania informacji na temat posiadanych o nim danych reguluje prawo wewnętrzne tej Umawiającej się Strony, na której terytorium złożono wniosek o informację,
- 4) jeżeli prawo wewnętrzne mające zastosowanie wobec organu przekazującego, przewiduje szczególne terminy usunięcia przekazanych danych, organ przekazujący zwraca uwagę na ten fakt organowi przyjmującemu. Niezależnie od tych terminów przekazane dane należy usunąć, gdy tylko przestaną być potrzebne dla celu, o którym mowa w artykule 16, lub gdy okaże się, że dotyczą osób trzecich nie mających związku ze sprawą,
- 5) organ przekazujący i organ przyjmujący są zobowiązane do utrwalenia we właściwy sposób faktu przekazania i odbioru danych,
- 6) zarówno organ przekazujący jak i organ przyjmujący są zobowiązane do skutecznej ochrony przekazanych danych przed dostępem do nich osób do tego nieuprawnionych, nieuprawnionymi zmianami i nieuprawnionym ich ujawnieniem,

7) jeżeli jakkolwiek osoba zostanie bezprawnie poszkodowana na skutek przekazywania danych na podstawie Konwencji lub niniejszej Umowy, to za szkodę odpowiada organ przyjmujący, zgodnie z przepisami swego prawa wewnętrznego. W stosunku do poszkodowanego organ ten nie może w celu uwolnienia się od odpowiedzialności powoływać się na to, że szkoda spowodowana została przez organ przekazujący. Jeżeli organ przyjmujący wypłacił odszkodowanie za szkodę, spowodowaną wykorzystaniem przekazanych błędnie danych, to organ przekazujący zwraca organowi przyjmującemu całą kwotę wypłaconego odszkodowania.

Artykuł 18 **Ochrona tajemnicy**

Jeżeli na podstawie Konwencji lub niniejszej Umowy mają być przekazane dane, które według prawa przekazującej Umawiającej się Strony podlegają obowiązkowi zachowania tajemnicy i zostały w ten sposób oznaczone, przekazanie tych danych może zostać uzależnione od zapewnienia przestrzegania tego obowiązku przez Umawiającą się Stronę otrzymującą.

Artykuł 19

1. Ministerstwo Sprawiedliwości Rzeczypospolitej Polskiej i Federalne Ministerstwo Sprawiedliwości Republiki Federalnej Niemiec będą bezpośrednio uzgadniać, w razie potrzeby, spotkania swoich przedstawicieli w celu zapewnienia jednolitego wykonywania Konwencji

i niniejszej Umowy oraz w celu usuwania trudności mogących pojawić się podczas ich wykonywania. Jeżeli omawiane sprawy objęte będą właściwością innych organów, wówczas będą one zapraszane do uczestniczenia w spotkaniach.

2. Jeżeli zdaniem właściwych organów wezwanej Umawiającej się Strony, udzieleniu zgody na wydanie, osoby stoją na przeszkodzie zastrzeżenia natury humanitarnej z powodu wieku, stanu zdrowia lub innych okoliczności dotyczących osoby, z uwzględnieniem rodzaju przestępstwa i interesów wzywającej Umawiającej się Strony, właściwe organy obu Umawiających się Stron omawiać będą sposób usunięcia tych zastrzeżeń.

Artykuł 20

(do artykułu 31 Konwencji)

Jeżeli jedna z Umawiających się Stron wypowie Konwencję, to wypowiedzenie staje się skuteczne w stosunkach między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Federalną Niemiec po upływie dwóch lat od daty otrzymania przez Sekretarza Generalnego Rady Europy notyfikacji o wypowiedzeniu.

Artykuł 21

1. Umowa niniejsza podlega ratyfikacji. Wejdzie ona w życie po upływie miesiąca od dnia wymiany dokumentów ratyfikacyjnych.

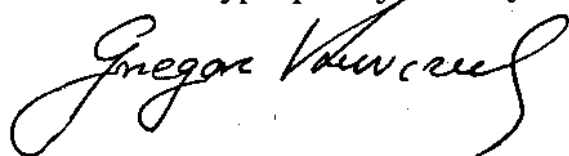
2. Umowa niniejsza może być wypowiedziana na piśmie w każdym czasie. W takim wypadku Umowa utraci moc po upływie sześciu

moc także bez szczególnego jej wypowiedzenia w chwili, w której Konwencja utraci moc pomiędzy Umawiającymi się Stronami.

Sporządzono w Bellary dnia 17 lipca 2003 roku, w dwóch egzemplarzach, każdy w językach polskim i niemieckim, przy czym oba teksty posiadają jednakową moc.

W imieniu

Rzeczypospolitej Polskiej

W imieniu

Republiki Federalnej Niemiec

Vertrag
zwischen
der Republik Polen
und
der Bundesrepublik Deutschland
über die Ergänzung des
Europäischen Auslieferungsübereinkommens
vom 13. Dezember 1957
und die Erleichterung seiner Anwendung

Die Republik Polen
und
die Bundesrepublik Deutschland

(im Folgenden als „Vertragsparteien“ bezeichnet) -

in dem Wunsch, das Europäische Auslieferungsübereinkommen vom 13.
Dezember 1957 in der Fassung des Zweiten Zusatzprotokolls vom 17. März 1978 -
im Folgenden als Übereinkommen bezeichnet - im Verhältnis zwischen den
beiden Vertragsparteien zu ergänzen und die Anwendung der darin enthaltenen
Grundsätze zu erleichtern -

sind wie folgt übereingekommen:

Artikel 1

(zu Artikel 2 des Übereinkommens)

Die Auslieferung wird auch bewilligt, wenn das Maß der noch zu vollstreckenden
Freiheitsstrafe, Ersatzfreiheitsstrafe, Maßregel der Besserung und Sicherung oder
bei mehreren noch zu vollstreckenden Freiheitsstrafen, Ersatzfreiheitsstrafen und
Maßregeln der Besserung und Sicherung deren Summe mindestens drei Monate
beträgt.

Artikel 2

(zu den Artikeln 7 und 8 des Übereinkommens)

(1) Die ersuchte Vertragspartei wird die Auslieferung einer Person wegen einer strafbaren Handlung, die nach ihren Rechtsvorschriften ihrer Gerichtsbarkeit unterliegt, bewilligen, wenn der Durchführung der Strafverfolgung auf dem Hoheitsgebiet der ersuchenden Vertragspartei im Interesse der Wahrheitsfindung, aus Gründen der Strafzumessung oder des Strafvollzuges oder im Interesse der Resozialisierung der Vorzug zu geben ist.

(2) Absatz 1 wird entsprechend auf die Prüfung eines Ersuchens betreffend die Weiterlieferung an einen dritten Staat angewandt (Artikel 15 des Übereinkommens).

Artikel 3

(zu Artikel 9 des Übereinkommens)

Die Auslieferung wird nicht abgelehnt, wenn auf dem Hoheitsgebiet der ersuchten Vertragspartei nur wegen Mangels der eigenen Gerichtsbarkeit kein Strafverfahren eingeleitet oder ein bereits eingeleitetes Strafverfahren aus diesem Grund eingestellt worden ist.

Artikel 4

(zu Artikel 10 des Übereinkommens)

Zur Beurteilung der Verjährung ist ausschließlich das Recht der ersuchenden Vertragspartei maßgebend.

Artikel 5

Die Verpflichtung zur Auslieferung wird durch das Fehlen eines Strafantrags oder einer sonstigen Erklärung, die nur nach dem Recht der ersuchten Vertragspartei zur Einleitung oder Fortsetzung eines Strafverfahrens erforderlich wären, nicht berührt.

Artikel 6

(zu den Artikeln 12 und 13 des Übereinkommens)

(1) Der Austausch von Auslieferungsersuchen erfolgt zwischen dem Justizministerium der Republik Polen einerseits und dem Bundesministerium der Justiz oder den Justizministerien der Länder andererseits; dies schließt die Nutzung des diplomatischen Weges nicht aus. Auch der sonstige Schriftverkehr zwischen den Vertragsparteien erfolgt auf diese Weise, sofern das Übereinkommen oder dieser Vertrag es nicht anders regeln.

(2) In den Fällen des Strafaufschubes, der Strafunterbrechung und der bedingten Aussetzung der Vollstreckung oder der Vollstreckung des Rests einer Strafe oder Maßregel der Besserung und Sicherung sind auch die zur Feststellung der Vollstreckbarkeit der Strafe oder Maßregel dienenden Urkunden dem Auslieferungsersuchen beizufügen.

(3) Die Übermittlung von Ersuchen um Beibringung notwendiger zusätzlicher Informationen nach Art. 13 des Übereinkommens sowie die Übermittlung dieser Informationen kann unmittelbar zwischen den zuständigen Behörden beider Vertragsparteien erfolgen.

Artikel 7

(zu Artikel 14 des Übereinkommens)

- (1) Die bedingte Freilassung einer ausgelieferten Person ohne eine ihre Bewegungsfreiheit einschränkende Anordnung steht der endgültigen Freilassung im Sinne von Artikel 14 Absatz 1 Buchstabe b des Übereinkommens gleich.
- (2) Wird nach Artikel 14 Absatz 1 Buchstabe a des Übereinkommens um Zustimmung zur Verfolgung ersucht, so ist die Beifügung der in Artikel 12 Absatz 2 Buchstabe a des Übereinkommens erwähnten Unterlagen nicht erforderlich.
- (3) Nach der Stellung eines Ersuchens um Zustimmung, dem die in Artikel 12 Absatz 2 Buchstaben a bis c des Übereinkommens erwähnten Unterlagen beigelegt sind, kann die ausgelieferte Person ungeachtet der Einschränkung des Artikels 14 des Übereinkommens bis zum Eingang der Entscheidung über dieses Ersuchen im Hoheitsgebiet der ersuchenden Vertragspartei in Haft gehalten werden.
- (4) Die ersuchte Vertragspartei verzichtet auf die Einhaltung der in Artikel 14 Absätze 1 und 3 des Übereinkommens festgelegten Beschränkungen, wenn sich der Verfolgte während des Auslieferungsverfahrens zu richterlichem oder staatsanwaltschaftlichem Protokoll nach Belehrung über deren Rechtswirkungen freiwillig und in vollem Bewusstsein der sich daraus ergebenden Folgen mit der uneingeschränkten Strafverfolgung oder Strafvollstreckung einverstanden erklärt. Das Einverständnis kann nicht widerrufen werden. Die Erklärung des Verfolgten im Sinne des Satzes 1 wird der ersuchenden Vertragspartei im Original oder als beglaubigte Abschrift übermittelt.

(5) Nach der Auslieferung des Verfolgten kann das Einverständnis nach Absatz 4 Satz 1 nur vor dem Richter der ersuchenden Vertragspartei zu richterlichem Protokoll erklärt werden. Das Protokoll ist der ersuchten Vertragspartei im Original oder als beglaubigte Abschrift zu übermitteln. Der Stellung eines Ersuchens nach Artikel 14 Absatz 1 Buchstabe a des Übereinkommens bedarf es in diesem Fall nicht.

Artikel 8

(zu Artikel 15 des Übereinkommens)

(1) Stimmt die ersuchte Vertragspartei einer Weiterlieferung im Sinne des Artikels 15 des Übereinkommens nicht zu, so darf die ersuchende Vertragspartei auch keine Abschiebung der Person in den Vertragsstaat oder den Drittstaat vornehmen, der den Antrag auf Weiterlieferung gestellt hat.

(2) Einem Ersuchen um Zustimmung zur Weiterlieferung an einen anderen Vertragsstaat des Übereinkommens oder an einen dritten Staat sind die im Artikel 12 Absatz 2 des Übereinkommens erwähnten Unterlagen beizufügen, die der um Zustimmung ersuchenden Vertragspartei übermittelt worden sind. Die Zustimmung wird erteilt, wenn wegen der dem Auslieferungsersuchen zugrunde liegenden strafbaren Handlung die Auslieferung durch die um Zustimmung ersuchte Vertragspartei an den anderen Vertragsstaat oder an den dritten Staat zulässig wäre.

Artikel 9

(zu Artikel 16 des Übereinkommens)

(1) Ersuchen um vorläufige Verhaftung können von den Gerichten, den Staatsanwaltschaften und den in Artikel 6 Absatz 1 dieses Vertrags genannten Behörden den zuständigen Behörden der anderen Vertragspartei übersendet werden. Die nach Artikel 16 Absatz 2 zweiter Halbsatz des Übereinkommens erforderliche Angabe der strafbaren Handlung hat eine kurze Sachverhaltsdarstellung zu umfassen.

(2) Erlangen die zuständigen Behörden einer Vertragspartei davon Kenntnis, dass sich im Hoheitsgebiet dieser Vertragspartei eine Person befindet, deren Auslieferung von der anderen Vertragspartei begehrt werden kann, so werden sie diese Vertragspartei unverzüglich auf dem in Artikel 16 Absatz 3 des Übereinkommens vorgesehenen Geschäftsweg befragen, ob sie die Auslieferung dieser Person begehrt. Wird die Person in vorläufige Auslieferungshaft genommen, so ist die andere Vertragspartei hiervon unverzüglich unter Angabe des Zeitpunktes der Verhaftung und des Ortes der Haft zu verständigen.

(3) Die Fristen nach Artikel 16 Absatz 4 des Übereinkommens werden gewahrt, wenn das Auslieferungsersuchen und die beizufügenden Unterlagen nebst beglaubigter Übersetzungen vor deren Ablauf bei einer der in Artikel 6 Absatz 1 dieses Vertrags bezeichneten Stellen der ersuchten Vertragspartei eingegangen sind. Die in Artikel 16 Absatz 4 des Übereinkommens festgelegte Frist gilt auch als eingehalten, wenn die ersuchte Vertragspartei das Auslieferungsersuchen nebst Anlagen vor deren Ablauf per Fernkopie erhält und die Originaldokumente unverzüglich übersandt werden.

Artikel 10

(zu Artikel 17 des Übereinkommens)

Zugleich mit der Entscheidung nach Artikel 17 des Übereinkommens wird die ersuchte Vertragspartei auch über die Zustimmung zu einer Weiterlieferung entscheiden; sie wird diese Entscheidung allen Staaten bekannt geben, die um Auslieferung ersucht haben.

Artikel 11

(zu Artikel 19 des Übereinkommens)

(1) Artikel 19 Absatz 1 des Übereinkommens wird auch bei der Vollstreckung einer Maßregel der Besserung und Sicherung angewendet.

(2) Gemäß Artikel 19 Absatz 2 des Übereinkommens wird eine Person der ersuchenden Vertragspartei übergeben, sofern ihre Anwesenheit im Hoheitsgebiet der ersuchten Vertragspartei nicht zur Durchführung bestimmter Prozesshandlungen in einem dort anhängigen Strafverfahren erforderlich ist. Im Übrigen gelten folgende Bestimmungen:

1. In dem Ersuchen werden die Prozesshandlungen, zu deren Durchführung die Person übergeben werden soll, ihrer Art nach bezeichnet.

2. Für die Dauer ihres Aufenthalts im Hoheitsgebiet der ersuchenden Vertragspartei wird die übergebene Person in Haft gehalten.

3. Nach Durchführung der Prozesshandlungen im Hoheitsgebiet der ersuchenden Vertragspartei oder auf Verlangen der ersuchten Vertragspartei wird die Person ohne Rücksicht auf ihre Staatsangehörigkeit rücküberstellt.

4. Die Zeit der im Hoheitsgebiet der ersuchenden Vertragspartei erlittenen Haft wird der Person in der ersuchten Vertragspartei auf die Strafe angerechnet.

5. Die durch eine vorläufige Übergabe im Hoheitsgebiet der ersuchten Vertragspartei entstandenen Kosten werden nicht erstattet.

Artikel 12

(zu Artikel 20 des Übereinkommens)

(1) Wird die Auslieferung einer Person bewilligt, so können auch ohne besonderes Ersuchen die Gegenstände, die in Artikel 20 des Übereinkommens bezeichnet sind oder die als Entgelt für solche Gegenstände erlangt worden sind, wenn möglich zugleich mit der auszuliefernden Person übergeben werden. Satz 1 gilt auch dann, wenn die bewilligte Auslieferung aus tatsächlichen Gründen nicht vollzogen werden kann.

(2) Die ersuchte Vertragspartei gibt der ersuchenden Vertragspartei bekannt, welche der in Artikel 20 des Übereinkommens bezeichneten Gegenstände sichergestellt worden sind und ob die auszuliefernde Person mit der unmittelbaren Rückgabe an den Geschädigten einverstanden ist. Die ersuchende Vertragspartei teilt der ersuchten Vertragspartei sobald wie möglich mit, ob sie auf die Übergabe der Gegenstände unter der Bedingung verzichtet, dass sie dem Geschädigten oder dessen Beauftragten ausgehändigt werden.

(3) Ein Zollpfandrecht oder eine sonstige dingliche Haftung nach den Vorschriften des Zoll- oder Steuerrechts wird die ersuchte Vertragspartei bei der Übergabe von Gegenständen unter Verzicht auf deren Rückgabe nicht geltend machen, es sei denn, dass der durch die strafbare Handlung geschädigte Eigentümer der Gegenstände die Abgabe selbst schuldet.

Artikel 13

(zu Artikel 21 des Übereinkommens)

(1) Für die Dauer der Durchlieferung hat die darum ersuchte Vertragspartei die ihr übergebene Person in Haft zu halten.

(2) Während der Durchlieferung wird jede Vertragspartei gegen eine von der anderen Vertragspartei an einen dritten Staat auszuliefernde Person wegen Handlungen, die vor der Durchlieferung begangen wurden, ohne die Zustimmung der ausliefernden Vertragspartei weder Strafverfolgungsmaßnahmen noch die Vollstreckung eines Urteils anordnen.

(3) Soll eine Person, die von einem dritten Staat an eine Vertragspartei ausgeliefert wird, auf dem Luftweg durch das Hoheitsgebiet der anderen Vertragspartei ohne Zwischenlandung in dem Hoheitsgebiet dieser Vertragspartei befördert werden, so ist eine Befassung der Vertragspartei, deren Hoheitsgebiet überflogen werden soll, nicht erforderlich, wenn die Person deren Staatsangehörigkeit nicht besitzt und die strafbare Handlung, derentwegen ausgeliefert wird, keine politische oder rein militärische strafbare Handlung im Sinne der Artikel 3 und 4 des Übereinkommens ist.

(4) In Angelegenheiten der Durchlieferung und der Beförderung auf dem Luftweg findet der Schriftverkehr zwischen dem Justizministerium der Republik Polen und dem Bundesministerium der Justiz der Bundesrepublik Deutschland statt.

Artikel 14

(zu Artikel 23 des Übereinkommens)

Ersuchen um Auslieferung und Durchlieferung sowie den erforderlichen Unterlagen sind beglaubigte Übersetzungen in die Sprache der ersuchten Vertragspartei beizufügen.

Artikel 15

Schutz personenbezogener Daten

Definition

Personenbezogene Daten, im Folgenden Daten genannt, sind Informationen über eine bestimmte oder bestimmbare natürliche Person.

Artikel 16

Schutz personenbezogener Daten

Zweckbindung

(1) Die Verwendung der aufgrund des Übereinkommens oder dieses Vertrages übermittelten Daten ist nur für den in dem Übereinkommen oder den in diesem Vertrag

bezeichneten Zweck zulässig, für den die Daten übermittelt worden sind, und zu den durch die übermittelnde Stelle im Einzelfall vorgegebenen Bedingungen. Die Verwendung ist darüber hinaus zulässig:

1. für Zwecke, für die die Daten ebenfalls nach dem Übereinkommen oder diesem Vertrag übermittelt werden dürften,

2. zur Verfolgung von Straftaten,

3. zur Verhinderung von Straftaten von erheblicher Bedeutung,

4. für gerichtliche Verfahren und Verwaltungsverfahren, die mit den Zwecken nach Satz 1 und Satz 2 Nummern 1, 2 und 3 zusammenhängen, sowie

5. zur Abwehr von erheblichen Gefahren für die öffentliche Sicherheit.

(2) Eine Verwendung der Daten zu anderen Zwecken ist nur nach vorheriger Zustimmung der übermittelnden Vertragspartei zulässig.

Artikel 17

Schutz personenbezogener Daten

Zusätzliche Bestimmungen

Zusätzlich gelten unter Beachtung der für jede Vertragspartei geltenden Rechtsvorschriften die nachfolgenden Bestimmungen:

1. Die empfangende Stelle unterrichtet die übermittelnde Stelle auf Ersuchen über die Verwendung der übermittelten Daten und über die dadurch erzielten Ergebnisse.
2. Die übermittelnde Stelle ist verpflichtet, auf die Richtigkeit der zu übermittelnden Daten sowie auf die Erforderlichkeit und Verhältnismäßigkeit in Bezug auf den mit der Übermittlung verfolgten Zweck zu achten. Dabei sind die nach dem jeweiligen innerstaatlichen Recht geltenden Übermittlungsverbote zu beachten. Erweist sich, dass unrichtige Daten oder Daten, die nicht übermittelt werden durften, übermittelt worden sind, so ist dies der empfangenden Stelle unverzüglich mitzuteilen. Sie ist verpflichtet, die Berichtigung oder Vernichtung vorzunehmen.
3. Dem Betroffenen ist auf Antrag über die zu seiner Person vorhandenen Daten sowie über ihren vorgesehenen Verwendungszweck und den Zweck der Speicherung Auskunft zu erteilen. Eine Verpflichtung zur Auskunftserteilung besteht nicht, soweit eine Abwägung ergibt, dass das öffentliche Interesse, die Auskunft nicht zu erteilen, das Interesse des Betroffenen an der Auskunftserteilung überwiegt. Im Übrigen richtet sich das Recht des Betroffenen, über die zu seiner Person vorhandenen Daten Auskunft zu erhalten, nach dem innerstaatlichen Recht der Vertragspartei, in deren Hoheitsgebiet die Auskunft beantragt wird.
4. Soweit das für die übermittelnde Stelle geltende nationale Recht in Bezug auf die übermittelten Daten besondere Löschungsfristen vorsieht, weist sie die empfangende Stelle darauf hin. Unabhängig von diesen Fristen sind die übermittelten Daten zu löschen, sobald sie für Zwecke im Sinne des Artikels 16 nicht mehr erforderlich sind oder es sich herausstellt, dass sie sich auf unbeteiligte Dritte beziehen.

5. Die übermittelnde und die empfangende Stelle sind verpflichtet, die Übermittlung und den Empfang von Daten in geeigneter Weise festzuhalten.
6. Die übermittelnde und die empfangende Stelle sind verpflichtet, die übermittelten Daten wirksam gegen unbefugten Zugang, unbefugte Veränderung und unbefugte Bekanntgabe zu schützen.
7. Wird jemand infolge von Übermittlungen im Rahmen des Datenaustausches nach dem Übereinkommen oder nach diesem Vertrag rechtswidrig geschädigt, so haftet ihm hierfür die empfangende Stelle nach Maßgabe ihres innerstaatlichen Rechts. Sie kann sich im Verhältnis zum Geschädigten zu ihrer Entlastung nicht darauf berufen, dass der Schaden durch die übermittelnde Stelle verursacht worden ist. Leistet die empfangende Stelle Schadenersatz wegen eines Schadens, der durch die Verwendung von unrichtig übermittelten Daten verursacht wurde, so erstattet die übermittelnde Stelle der empfangenden Stelle den Gesamtbetrag des geleisteten Ersatzes.

Artikel 18 Geheimschutz

Sollen aufgrund des Übereinkommens oder dieses Vertrages Daten übermittelt werden, die nach dem Recht der übermittelnden Vertragspartei einer Geheimhaltungspflicht unterliegen und als solche gekennzeichnet sind, kann diese ihre Übermittlung davon abhängig machen, dass die empfangende Vertragspartei die Geheimhaltungspflicht beachtet.

Artikel 19

(1) Das Justizministerium der Republik Polen und das Bundesministerium der Justiz der Bundesrepublik Deutschland werden nach Bedarf in unmittelbarem Benehmen Zusammenkünfte ihrer Vertreter vereinbaren, um die einheitliche Durchführung des Übereinkommens und dieses Vertrages sicherzustellen und bei ihrer Durchführung etwaig auftauchende Schwierigkeiten zu beseitigen. Soweit durch die zu erörternden Fragen der Geschäftsbereich anderer Behörden berührt wird, werden diese eingeladen werden, sich an den Zusammenkünften zu beteiligen.

(2) Stehen der Bewilligung der Auslieferung nach Auffassung der zuständigen Behörden der ersuchten Vertragspartei wegen des Alters, des Gesundheitszustandes oder eines anderen die betreffende Person berührenden Umstands unter Berücksichtigung der Art der Straftat und der Interessen der ersuchenden Vertragspartei humanitäre Bedenken entgegen, verhandeln die zuständigen Behörden beider Vertragsparteien darüber, wie diese Bedenken ausgeräumt werden können.

Artikel 20

(zu Artikel 31 des Übereinkommens)

Kündigt eine der Vertragsparteien das Übereinkommen, so wird die Kündigung im Verhältnis zwischen der Republik Polen und der Bundesrepublik Deutschland zwei Jahre nach Eingang der Notifikation der Kündigung beim Generalsekretär des Europarates wirksam.

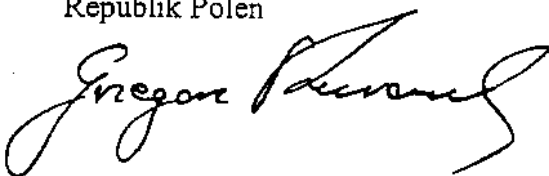
Artikel 21

(1) Dieser Vertrag bedarf der Ratifikation. Er tritt einen Monat nach Austausch der Ratifikationsurkunden in Kraft.

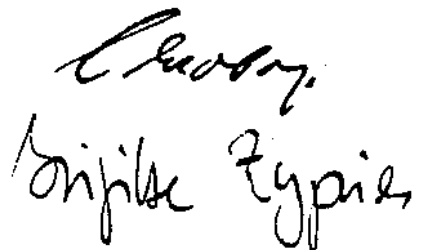
(2) Dieser Vertrag kann jederzeit schriftlich gekündigt werden. Er tritt sechs Monate nach Eingang der Notifikation der Kündigung außer Kraft. Er tritt auch ohne besondere Kündigung in dem Zeitpunkt außer Kraft, in dem das Übereinkommen zwischen den Vertragsparteien unwirksam wird.

Geschehen zu *Berlin* am *17. Juli 2003* in zwei Urschriften, jede in polnischer und deutscher Sprache, wobei jeder Wortlaut gleichermaßen verbindlich ist.

Für die
Republik Polen

Für die
Bundesrepublik Deutschland

**URZĄD
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ**

MINISTER
Prof. dr hab. Danuta Hübner

Min. DH- 3322 /03/DPE/kcg

Warszawa, 8.10. 2003 r.

Pan
Aleksander Proksa
Sekretarz Rady Ministrów

Opinia o zgodności projektu:

- uchwały Rady Ministrów w sprawie przedłożenia Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Federalną Niemiec o uzupełnieniu i ułatwieniu stosowania Europejskiej Konwencji o ekstradycji z dnia 13 grudnia 1957 r., podpisanej w Berlinie dnia 17 lipca 2003r. do ratyfikacji,
 - ustawy o ratyfikacji Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Federalną Niemiec o uzupełnieniu i ułatwieniu stosowania Europejskiej Konwencji o ekstradycji z dnia 13 grudnia 1957 r.,
- z prawem Unii Europejskiej, wyrażona na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Komitecie Integracji Europejskiej (Dz. U. Nr 106, poz. 494) przez Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej, Minister Danutę Hübner, działającą z upoważnienia Przewodniczącego Komitetu Integracji Europejskiej.

W związku z przedłożonym projektem uchwały Rady Ministrów (pismo nr RM-1114-248-03) oraz projektem ustawy (pismo nr RM-10-171-03), uprzejmie informuję, iż nie zgłaszam uwag.

W odniesieniu do Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Federalną Niemiec o uzupełnieniu i ułatwieniu stosowania Europejskiej Konwencji o ekstradycji z dnia 13 grudnia 1957 r., pozwalam sobie wyrazić następującą opinię:

Umowa między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Federalną Niemiec ma na celu uzupełnienie oraz ułatwienie stosowania zasad zawartych w Konwencji Rady Europy o ekstradycji z 1957 r. W art. 28 ust. 2 ww. konwencji przewidziano, że strony mogą zawierać między sobą umowy dwu- lub wielostronne o ekstradycji lub pomocy prawnej w sprawach

karnych w celu uzupełnienia lub ułatwienia stosowania zasad zawartych w konwencjach Rady Europy. Opiniowana umowa zapewnia prokuratorom i sądom bardziej skuteczne metody i formy współpracy w zwalczaniu przestępczości.

W art. 29 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) podkreśla się, że celem Unii jest zapewnienie obywatelom wysokiego poziomu bezpieczeństwa w obszarze wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, poprzez podejmowanie wspólnych działań w zakresie współpracy policyjnej i sądowej w sprawach karnych. W art. 31 TUE przewidziano, że wspólne działania w zakresie współpracy sądowej w sprawach karnych obejmują między innymi ułatwienie ekstradycji pomiędzy państwami członkowskimi oraz ułatwienie i przyspieszenie współpracy pomiędzy kompetentnymi ministerstwami i organami sądowymi w odniesieniu do postępowania i wykonywania decyzji.

W odniesieniu do przedmiotu opiniowanej umowy, w ramach prawa Unii Europejskiej istnieją następujące akty:

- Konwencja przyjęta na podstawie art. K.3 TUE, o uproszczeniu procedury ekstradycyjnej pomiędzy państwami członkowskimi Unii Europejskiej (Dz. Urz. C 78, 30.03.1995 r.),
- Konwencja przyjęta na podstawie art. K.3 TUE o ekstradycji pomiędzy państwami członkowskimi Unii Europejskiej (Dz. Urz. C 313, 23.10.1996 r.).

Zadaniem powyższych konwencji jest **pełnienie roli służebnej w stosunku do ww. konwencji Rady Europy.**

Problematyka uproszczenia procedury ekstradycyjnej oraz pomocy prawnej w sprawach karnych uregulowana jest również w rozdziałach II i IV Konwencji Wykonawczej do Konwencji z Schengen (Dz. U. L 239, 22.09.2000).

Należy jednak podkreślić, że w związku z przyjęciem dnia 13 czerwca 2002 r. **decyzji ramowej Rady 2002/584/JHA w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedur dostarczania między państwami członkowskimi** (Dz.U. L190, 18.07.2002 r.) wskazane powyżej unijne konwencje dotyczące ekstradycji (z 1995 r. i z 1996 r.) tracą na znaczeniu. W ust. 1 art. 31 wprowadzono przepis, na mocy którego **decyzja ramowa zastępuje od 1 stycznia 2004 r. w stosunkach między państwami członkowskimi Unii (bez uszczerbku dla ich relacji z krajami trzecimi) postanowienia m. in.:**

- Europejskiej Konwencji o ekstradycji z 1957 r. wraz z protokołami dodatkowymi z 1975 i 1978 r.

- Konwencji UE o uproszczonej procedurze ekstradycyjnej z 1995 r.;
- Konwencji UE o ekstradycji z 1996 r.
- Tytuł III, rozdział 4 Konwencji Wykonawczej Schengen z 1990 r.

Zgodnie jednak z art. 31 ust 2 decyzji ramowej zawieranie porozumień dwustronnych takich jak projekty opiniowanych Umów, w przypadku jeżeli nie ograniczają one rozwiązań realizowanych w ramach unijnego porządku prawnego, nie jest z nim sprzeczne, bowiem: „ (...) Państwa członkowskie mogą kontynuować stosowanie umów i porozumień dwu lub wielostronnych, które obowiązywały w momencie przyjęcia niniejszej decyzji ramowej, w zakresie, w jakim pozwalają one pogłębić lub rozszerzyć osiągnięcie celów tej decyzji i w większym stopniu przyczynić się do uproszczenia lub ułatwienia procedur przekazywania poszukiwanych osób”.

W konkluzji stwierdzam, że z punktu widzenia prawa Unii Europejskiej nie ma przeszkód do podpisania Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Republiką Federalną Niemiec o uzupełnieniu i ułatwieniu stosowania Europejskiej Konwencji o ekstradycji.

Z poważaniem,

Do uprzejmej wiadomości:

Pan

Włodzimierz Cimoszewicz

Minister Spraw Zagranicznych

Z up. Sekretarza Komitetu
Integracji Europejskiej
PODSEKRETARZA STANU
Jarosław Pietras

Tłoczono z polecenia Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej

Skierowano do druku 20 października 2003 r.

Cena 2,01 zł + 22% VAT

